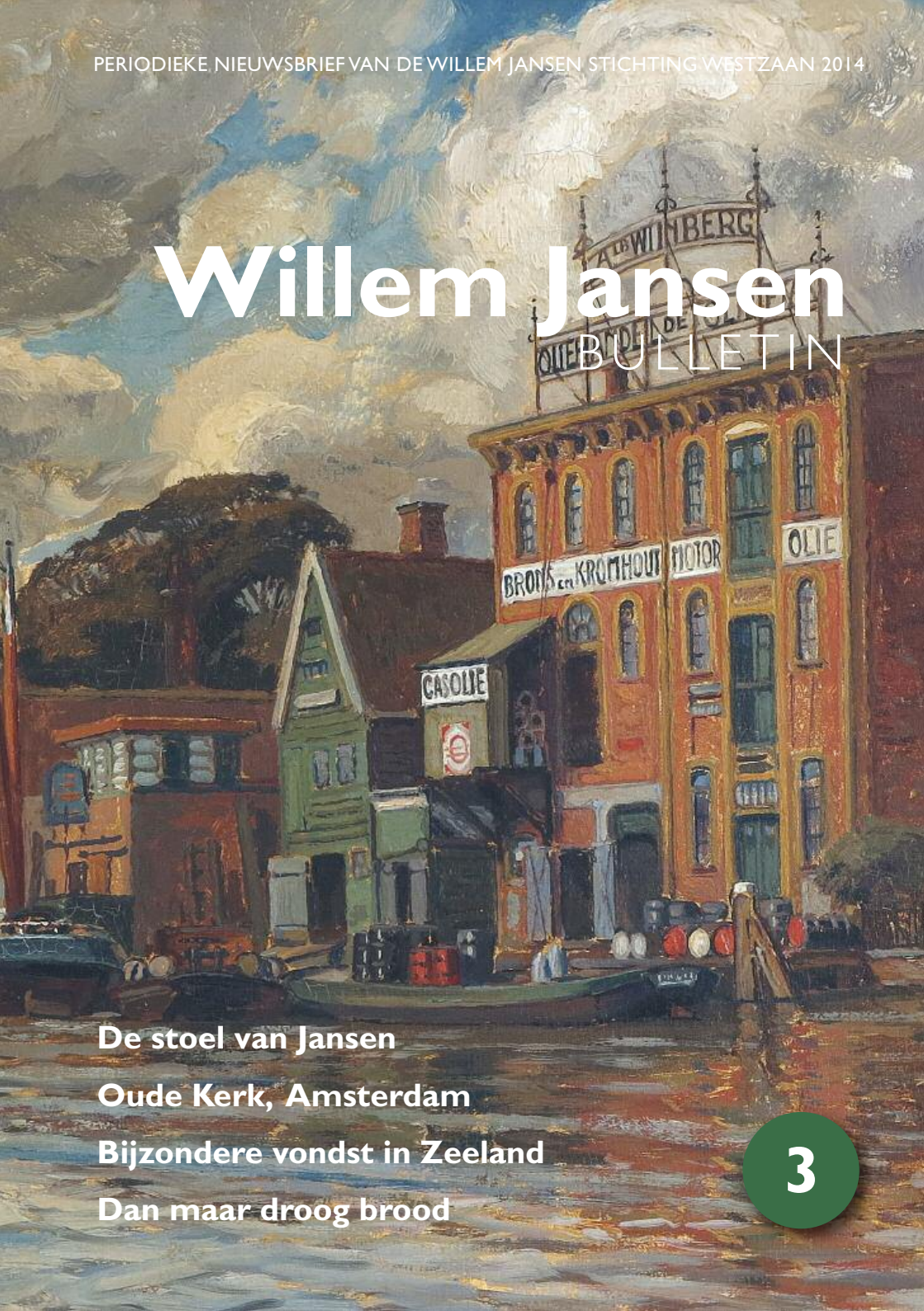

Willem Janssen

BULLETIN

De stoel van Janssen
Oude Kerk, Amsterdam
Bijzondere vondst in Zeeland
Dan maar droog brood

'De stoel van Jansen'

Tekst en foto's: Arjen van Ginkel

Buren waren het, maar geen dikke vrienden. De familie Jansen en de familie Venema. Ze deelden een jaar dezelfde woning en ze woonden jarenlang op hetzelfde erf aan de J.J. Allanstraat te Westzaan. Ze waren goed met elkaar, zoals dat heet, maar de mate van contact viel samen met de stemmingswisselingen van Willem Jansen. De schilder en de timmerman door de ogen van de kinderen Venema.

We zitten aan de thee met uitzicht op de Weelsloot. Hanna Jacobs-Venema (1932), de jongste, samen met Trijnie Roos-Venema (1929), de bewoonster en theezetster en even later aangevuld met broer Jan die in 1927 het levenslicht zag. Het houten huis stamt uit 1722 en keert verschillende malen terug in de etsen en schilderijen van Willem Jansen. De beide families leefden een jaar lang onder hetzelfde dak. Dat gebeurde in 1931 toen het gezin Jansen Amsterdam moest

verlaten wegens een huurschuld. Ze werden uit de brand geholpen door Abel Hendrik Venema (1902-1983). Een geboren Zaandammer die in Westzaan zijn thuis had gevonden.

De verbindende schakel tussen de berooide kunstenaarsfamilie en de bewoners van J.J. Allanstraat 384 was de broer van deurwaarder Gijs van de Wetering. Deze Joop was net als Abel Venema dienstweigeraar. Met de dramatische gevolgen van de Eerste Wereldoorlog vers in het geheugen en het idee van sommige socialisten dat arbeiders zich niet moesten laten verleiden om op elkaar te schieten weigerden enkele honderden het uniform. In maart 1922 werd Venema veroordeeld tot 10 maanden cel die hij grotendeels in Scheveningen uit moest zitten.

'Mijn vader was houtbewerker. Hij kon hier een werkplaats krijgen en heeft deze zitbank gemaakt. Samen met een paar stoelen is die door Willem Jansen ontworpen. Vader en moeder hebben de

J.J. Allanstraat 384, Westzaan - Sept. 2014

stoelen, net als de bank, altijd gebruikt', aldus Jan. Ze konden het wel goed met elkaar vinden. Venema gebruikte een oude molenloods en Jansen was daar regelmatig te vinden. Na een jaar bleek het leven dicht op elkaars lip niet vrij van spanningen te zijn. De Jansens vertrokken voor een odyssee langs Zaanse adressen om in 1942 terug te keren naar Westzaan.

Aan de straatkant huurden ze nummer 382. Jan: 'Dat deden ze op eigen kracht. Het was toen geloof ik van mevrouw Muis. Later werd mijn vader de eigenaar.' De Venema's hadden hun onroerend goed op het achtererf, een stuk het land in.' De broer en zussen vertellen.

'Willem kwam regelmatig in de werkplaats. Dan had hij een loopje. De ene keer had hij een lijstje nodig en de andere keer vertelde hij een mop. Dat kon ie heel erg goed, maar het gebeurde regelmatig dat hij halverwege stokte en terug liep naar huis: 'effies naar Annie!' Dan ging hij aan zijn vrouw vragen hoe de mop verder ging want dan was ie de clou kwijt.' De stemming kon per dag wisselen, daardoor waren er ook periodes dat ze elkaar nauwelijks ontmoetten

Het was een wonderlijk huishouden. Twee zoons, Chris en Joop, waren geestelijk beperkt en Wim, de oudste

zoon, had als enige een vaste baan.

Na zijn huwelijk ging hij bij zijn ouders inwonen en met zijn inkomsten als boekhouder zorgde hij er voor dat de huur altijd keurig werd voldaan. 'Ik vond dat Chris altijd werd voorgetrokken ten koste van zijn tweelingbroer Joop', vertelt Hanna. 'Mijn moeder hielp die jongen een keer met rekensommetjes. Prompt mocht hij niet meer komen. Annie zei: 'Wat je niet ken, kan je niet leren. Je mocht het pas leren als je het kon.'

Annie, de vrouw des huizes, maakt een hoop los bij de theedrinkers. 'Ze kon poeslief doen en vervolgens een klant die aan de deur kwam aflaffen. Als Willem het ene beweerde, dan beweerde zij het andere. Ze moest per se naar die ene slager in Amsterdam en wekelijks met de bus naar Zaandam voor de markt met als vast onderdeel het voeren van de vogeltjes. Het kon een kenau zijn.'

De kinderen Venema kwamen eigenlijk nooit bij de huurders van hun vaders pand over de vloer. Een keer tijdens de verjaardag van het jongste en vierde kind Jantje. 'Wat toen opviel was de hoeveelheid antieke spullen. En er was een keer brand in de schoorsteen. 'De brandweer kwam erbij en toen hebben we een teil onder de schoorsteen gezet. Die was tot aan het randje gevuld met

Hanna Jacobs-Venema, Trijnie Roos-Venema, Jan Venema

vies water. Het liep net goed af.' Er kwamen niet veel mensen bij de Jansens, maar als ze visite hadden dan werd er soms heel hard gelachen. En er was muziek. Ze hielden heel erg van Bach en toen de kleine Jan en keer tijdens een woede uitbarsting een stel platen door de midden brak, ja toen waren de rapen gaar.' Alle drie hebben ze werk van Willem Jansen aan de muur hangen. Trijnie en Hanna: 'Je ziet het zoals het in werkelijkheid er ook uit ziet en dat is mooi. En daar komt bij; wij kenden niet zoveel andere kunstenaars.' Willem en ook Chris schilderden bovendien een vertrouwde wereld van het Relkepad, de Weelbrug tot de rietkragen van het Westzijderveld. Het was een apart stel daar in het huis voor aan de weg. Jan en Hanna: 'Je mocht geen takkie van de bomen snoeien. Je moest de natuur zijn gang laten gaan. Ze waren van alles dat groeit en bloeit en ons altijd weer boeit.' Trijnie: Chris was een vrolijke jongen, die kon zomaar gaan zitten en beginnen te tekenen. Op een keer was er een zwaluw of een spreekw ergens tegenaan gevlogen en het beestje was dood. Chris tekende het dier en gaf de tekening aan mij. 'Voor jou' zei hij. De volgende dag moest hij hem komen ophalen van thuis om er nog iets aan te

doen. Ik heb het nooit meer teruggezien. Hij mocht niet zomaar iets weggeven.' Ter afsluiting nemen we enkele foto's voor de deur van het huisgedeelte waar de Jansens de eerste keer introkken. De bomen van toen zijn imposant geworden en in de tuin bloeit de herfststijloos. Trijnie vertelt dat ze deze bladloze bloemen de afgelopen dagen van het omringende onkruid heeft bevrijd. Het bolgewas stond er al toen ze klein was. Dus in de jaren dertig toen de familie Jansen hier voor het eerst rondliep. Het is een bijzonder idee dat die bloemetjes alles hebben overleefd. Het voormalige onderkomen van de Jansens heeft onlangs een facelift gekregen. Aan de voorkant is het prachtig gerestaureerd en glanzend in de verf gezet. Aan de achterkant is het een vervallen huis waar de ziel uit verdwenen is. Hier klonk ooit klassieke muziek uit de grammofoon. Hier werd gescholden en gelachen, stonk het naar verf en werden kunstwerken verkocht. Buiten tegen de muur in de achtertuin staat een oude klapstoel. Die heeft Willem Jansen niet ontworpen, maar zou hij er op gezeten hebben?

Kunstliefhebbers doneren schilderij aan de Stichting

Eind juli werd de Stichting benaderd door de familie Gonsalves Jardin de Ponte uit Amsterdam. De familie bezat een olieverfschilderij van Willem Jansen met een voorstelling van de Oude Kerk aan het Oudekerksplein te Amsterdam en had besloten dit werk aan de Stichting te schenken. Het werk was door hen in 1973 verworven uit de collectie van Willem Jansen jr.

Op zaterdag 26 juli vond de feestelijke overhandiging plaats in aanwezigheid van onze voorzitter Jan Mulderij.

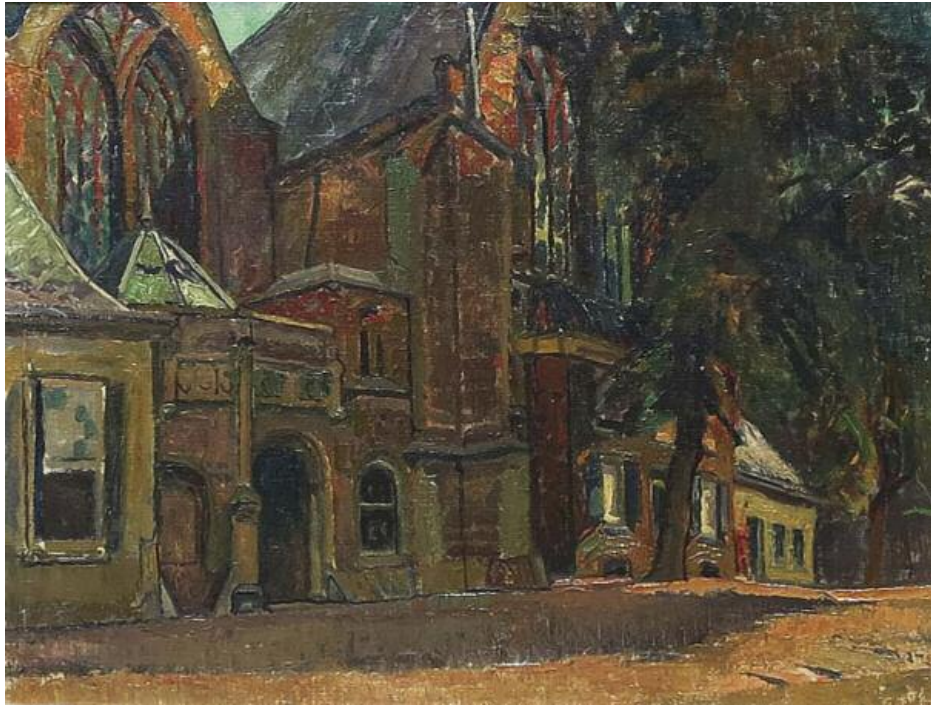
Archiefonderzoek heeft inmiddels het volgende aan het licht gebracht: in het najaar 1969 - enkele maanden na het overlijden van Willem - nam Galerie Zaanstad te Zaandam het initiatief om een grote verkoopexpositie met werken van vader Willem en zoon Chris te

Oude Kerk, Amsterdam anno 2014

organiseren. Hiertoe werd Willem Jansen jr benaderd en op 16 november 1969 nam Galerie Zaanstad een groot aantal werken van hem hiervoor in consignatie. Hiervan zijn uitgebreide lijsten opgemaakt en onder nummer 4 vinden we het werk "Oude Kerk, Amsterdam". Al deze werken kwamen direct uit de persoonlijke collectie van Willem zelf. Na de nodige voorbereidingen (zo moesten vrijwel alle werken nog worden ingelijst - ook de

omlijsting van dit werk herkennen we als zijnde afkomstig van Galerie Zaanstad) vond in de periode 7 februari tot en met 28 februari 1970 de verkoopexpositie plaats in de galerie aan de Westzijde 212 te Zaandam. Vrijdagavond 6 februari 1970 werd om 20 uur de expositie geopend met een toespraak van de heer Albert van Beek; jarenlang goede vriend van Willem. De achterzijde van het schilderij vermeldt dat het werk in augustus 1973 is aangekocht van Willem Jansen jr. Dat

Willem Jansen, Oude Kerk, Amsterdam, olieverf op doek

doet vermoeden dat dit werk tijdens de hiervoor genoemde expositie niet is verkocht. Een reden hiervoor zou kunnen zijn dat het werk niet door Willem is gesigneerd; dit waarschijnlijk omdat het werk door hem niet geheel is afgemaakt. Met name het middenstuk mist een verdere inkleuring/detaillering. Het waarom hiervan zal voor ons moeilijk te zijn achterhalen. Wel weten we dat Willem verschillende keren boeken heeft geïllustreerd, zoals

"Zwerftochten door ons land". Mogelijk dat dit werk hiervoor was bedoeld, maar uiteindelijk een uitgave niet leek te halen en hierom door Willem verder ter zijde is gelegd. Een andere reden zou kunnen zijn dat het een werk in opdracht was (ook heel goed mogelijk), maar dat de klant na het verstrekken van de opdracht zich naderhand heeft terug getrokken. In ieder geval is deze donatie, met grote dank aan de familie Gonsalves Jardin de Ponte, een verrijking van de collectie van de Stichting.

Oude Kerk, Amsterdam rond 1940

Oude Kerk, Amsterdam anno 2014

Bijzondere vondst in Zeeland

Onder deze “kop” maakte op 3 september jl het Noord Hollands Dagblad melding van een vondst die bestuurslid Ron Roem deed in Koudekerke (vlakbij Vlissingen). Het betreft een schilderij van Willem Jansen welke hij maakte in opdracht van de oliehandel Albert Wijnberg in Zaandam ter gelegenheid van het 25 jarig jubileum van de directeur D. van 't Kaar in 1938. De huidige eigenaar had geen idee over welk bedrijf het ging en waar het stond. De Stichting kon tot aankoop overgaan en heeft daarmee weer een waardevolle uitbreiding kunnen geven aan haar collectie.

De oliehandel Albert Wijnberg was gevestigd aan de Westzijde te Zaandam en opgericht in 1891 door Albert Wijnberg. In 1913 is het bedrijf verkocht aan D. van 't Kaar die het bedrijf tot grote bloei bracht met de productie van smeermiddelen. Het pand stond ook wel bekend onder de naam Oliefabriek de Olijftak. In 1982 werd het bedrijf via Nedlloyd verkocht aan het Amerikaanse bedrijf Pennzoil. In 1995 werd de productie overgeplaatst naar Spanje. Het pand in de Westzijde is inmiddels omgebouwd tot een appartementen complex.

logerweekend. In het aardbeuker hing daar ineens een jekel van een palling aan de berg, die na het binnenhalen van de haak viel.

moet gemeenschappelijke voorname. Nu zitten ook mijn zogen (is en 45 jaar) langs de slootkans of aan de Zaan te turen naar hun

Hij kijkt komen ze met enthousiaste verhalen. Daar. Prachtig, dat schijnbaar oneindige levensgebruik van een stel jochies op avontuur.

Zaanstreek

Het schilderij van Willem Jansen (1892-1969) dat onlangs is verworven door de Willem Jansen Stichting.

Willem Jansen Stichting verwert schilderij met afbeelding van Zaans industrieel erfgoed

Bijzondere vondst in Zeeland

Peter Roggeveen

Zaandam • De Willem Jansen Stichting is een bijzonder schilderij rijker. Onlangs stuurde Ron Roem, bestuurslid van de stichting, op een nog onbekend kunstwerk van de Westzaanse kunstschilder Willem Jansen (1892-1969). Het schilderij was in bezit van een particulier in Zeeland die geen flauw idee had van de locatie en het bedrijf op de afbeelding. Kenner Ron Roem herkende onmiddellijk het fabriekspand aan de Zaan en kon na enig onderhandelen het schilderij voor de stichting aanpakken. Het schilderij toont de oliehandel van Albert Wijnberg, destijds gevestigd aan de Westzijde te Zaandam. In 1891 begon Albert Wijnberg daar een handel in paraffine en carbid. In 1913 werd de firma met behoud van de naam overgenomen door ondernemer D. van 't Kaar die het bedrijf tot grote bloei bracht met een breed pakket aan smeermiddelen. Het is aannemelijk dat Jansen het werk uit 1938 ter gelegenheid van een 25-jarig jubileum van het bedrijf in opdracht heeft vervaardigd. De fabriek stond ook wel bekend onder de naam Oliefabriek de Olijftak. Omdat uitbreiding op het terrein aan de Westzijde niet mogelijk was, vestigde het zich in 1982 als een van de eerste ondernemingen op het industrieterrein in de Arnhemsluispolder. Daar werd de naam gewijzigd in AWZ Smeermiddelentechniek. Via Nedlloyd kwam het bedrijf in 1982 in bezit van de Amerikaanse multinational Pennzoil. In 1995, iets meer dan honderd jaar nadat Albert Wijnberg het bedrijf stichtte, werd de smeermiddelafabriek geslooten en de productie overgeplaatst naar Spanje. Het pand aan de Westzijde waar het ooit begon is inmiddels tot appartementencomplex omgebouwd.

Zwierigheid
Willem Jansen (1892-1969) is vooral bekend als schilder met een romantische inborst en een barokachtige zwierigheid. Als broodschilder vervaardigde hij een stroom aan schilderijen, veelal gemaakt in opdracht.

Giften
De Willem Jansen Stichting werd op 20 december 1973 opgericht. De directe aanleiding vormde de verzameling van de zeventien Zaanse musea en de Zaanse museumverenigingen tot Zaanstad. Men vreesde dat de vele werken die in het bezit van de Westzaanse overheid waren uit het duup zouden verdwijnen. Wethouder Jaap de Boer, tevens directeur van verzorgingshuis Lambert Melis, was de grote drijver achter de nieuwe stichting waarvan hij liefst 25 jaar de functie van secretaris zou vervullen. In de loop der jaren groeide de collectie olieschilderijen en aquarellen uit tot ruim tweehonderd stuks, door aankopen van de stichting en giften van particulieren. Het voor het publiek toegankelijk maken van het werk van Willem Jansen (1892-1969) en 2000 Chris (1908-1960) was en is het doel van de stichting. Naast diverse exposities zijn er ook met regelmaat publicaties over het leven en werken van beide kunstenaars uitgegeven, waaronder een fraai geïllustreerde boek met teksten van Henk Heijnen en Jan de Bruin, verschenen in 2007. De stichting bedrijft zichzelf, ontvangt geen subsidie en is geheel afhankelijk van financiële steun van vrienden van de stichting.

Het schilderij staat ook in zwart-wit afgebeeld in de Encyclopedie van de Zaanstreek bij de uitleg over Pennzoil Overseas. Bijschrift in de Encyclopedie luidt: Voormalige fabriek van de firma

Albert Wijnberg aan de Westzijde te Zaandam, naar een schilderij van Willem Jansen, 1935. Dit laatste klopt niet en moet 1938 zijn.

Dinsdag 18 november

Arjen van Ginkel vertelt...

Willem Jansen (1892-1969).

Kleur kenmerkte niet alleen zijn schilderijen maar ook zijn leven.

Hij was een bekend figuur in Westzaan. De schilder met alpinopet en baard die te voet de Zaanstreek doorkruisde. Soms vergezeld door zijn zoon Chris, die als kunstenaar letterlijk in zijn voetsporen zou treden. Willem Jansen legde de streek die hij bewoonde vast in kleur en kon als geen ander met de etsnaald een woning, landschap of tafereel in het metaal te krassen.

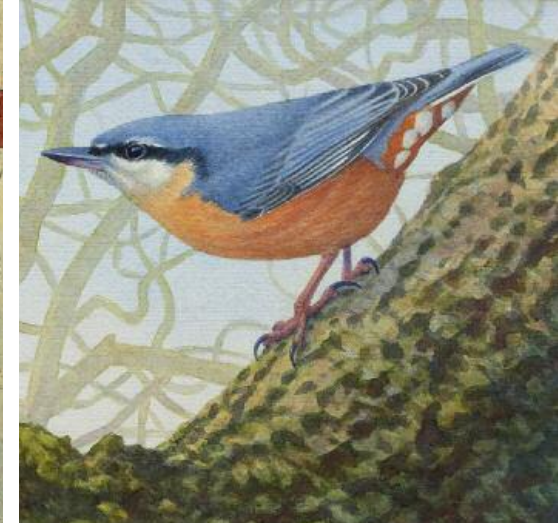
Willem en Chris Jansen (1918-1961), vader en zoon, gegrepen door de kunst. Hun levens werden getekend door de vreugde van het samen luisteren naar muziek, schilderen op het atelier en genieten van schoonheid die je aan kon treffen in een rietkraag of een rimpeling van de Zaan.

Willem Jansen leefde voor zijn kunst. Echter, hij moest er ook van zien te leven. Dat bleek een stuk minder makkelijk. Armoede en tegenslag maakten zijn bestaan ook op een andere manier kleurrijk. De Willem Jansen Stichting zet zich sinds 1973 in om niet alleen de prachtige collectie te beheren, ze probeert ook de herinnering aan deze unieke en eigenzinnige kunstenaar levend te houden.

Wie wil weten waarom zijn vrouw Annie hem een 'kladschilder' noemde en hoe het was om als kleinkind met je vader en moeder bij je grootouders te wonen? Als je wilt genieten van Zaanse vergezichten of nieuwsgierig bent naar de betekenis van het begrip 'schilder aan tafel' kom dan kijken en luisteren.

De lezing zal verzorgd worden door Arjen van Ginkel, bestuurslid van de Willem Jansen Stichting.

Dinsdag 18 november om 14.30, in de Arend Dikzaal van Zorgcentrum 'Het Mennistenerf', H, Gerhard straat 77 te Zaandam, De Maatschappij tot Nut van 't Algemeen.

EXPOSITIE Natuurlijk Natuur

11 OKTOBER T/M 27 DECEMBER 2014

Openingstijden:

dinsdag t/m zaterdag 9.00 - 17.00

Ook open op zondag:

12 en 26 oktober

9 en 23 november

7 en 21 december

en 26 december - 2^e kerstdag

van 13.00 - 17.00

staphorsius
kunstgalerie en lijstenmakerij

J.J. ALLANSTRAAT 287B | 1551 RG WESTZAAN | 075 614 3000 | WWW.STAPHORSIUS.NL

Willem Jansen, Haven Zaandam, aquarel, 1953 (Particuliere collectie)

Willem Jansen, Haven Zaandam, olieverb op doek, 118 x 178 cm. 1953 (Collectie Zaans Museum)

DAN MAAR DROOG BROOD...

Met regelmaat verwelkomt de Stichting nieuwe vrienden. Goed nieuws, want dankzij financiële bijdragen van de vrienden kan de stichting actief blijven om het werk van Willem en Chris Jansen onder de aandacht te brengen. Nog leuker wordt het wanneer een nieuwe vriend ons opmerkzaam maakt op documentatie over de Jansens. En vooral over iets wat we nog niet wisten. En dat deed mevrouw Hellen Snikkenburg door ons opmerkzaam te maken op "Dan maar droog brood, herinneringen aan Zaandam", een boekje geschreven door J.P. de Jong.

HERINNERINGEN AAN ZAANDAM...

Een van de herinneringen verhaalt over een opdracht welke Willem Jansen in 1953 kreeg van houtfirma Stadlander en Middelhoven. Dat het uiteindelijk goed kwam met deze opdracht bewijst tegenwoordig het betreffende werk. Zonder twijfel een van de topstukken uit het ruime oeuvre van Willem Jansen; een weergaloos gezicht op de haven van Zaandam. Het Zaans Museum ontving dit werk in bruikleen; vanzelfsprekend is het werk ook afgebeeld in de biografie over de Jansens welke de stichting in 2007 uitbracht.

Het betreffende boekje is nog steeds te koop - bijvoorbeeld bij Bruna aan de Damstraat te Zaandam.

Een kunstenaar

Door zijn grote grijze baard deed de kunstschilder Willem Jansen mij aan een profeet denken, – die donkere vroege wintermiddag. Toch was het vader – met wie ik achterop de Jawa was meegereden – die op een mogelijk naderend onheil wees. In het atelier van Jansen, op de zolder van zijn huis in Westzaan, wees hij met brede armbegaren naar een enorm doek waarop nog maar bar weinig geschilderd was. Een opdracht van het personeel van z'n werkgever, de houtfirma Stadlander en Middelhoven, een geschenk ter gelegenheid van het 150-jarig bestaan in februari 1954.

Of meneer Jansen wist dat het half december 1953 was? Ja, natuurlijk – luidde zijn weerwoord – hij was niet gek, hij was kunstenaar. Wist meneer De Jong wat dat betekende?

Vader wist in elk geval dat het schilderij de Zaanadamse haven zou weergeven, leeg, met schepen op de verre achtergrond, in de eerste paarse en lila-oranje kleuren van het morgenlicht. 'De dag ontwaakt', zou de naam van het grote werk worden. Nou, de dageraad was nog ver weg, zo te zien.

'Denkt u dan dat ik kan schilderen als ik geen inspiratie heb?', verdedigde Jansen zich. De vlammen in de potkachel belichtten de bijbelse baard en het gezicht van de kunst schilder.

Vader hield zijn mond maar, dat leek mij ook beter. Ik zat er wat jongensachtig-verlegen bij. Op school leerden we althans iets, over gedrevenheid, kunst en tragiek. Dit was nu eens echt. Jansen, die in persoonlijk opzicht eigenlijk wel goed met vader kon opschieten, slofte op zijn pantoffels naar de trapopening en riep met zeer luide stem naar beneden:

'Zet je thee? Twee schepjes in de pot en kokend water er op!' Ik keek verbaasd. Het kunstenaarsvak had vele kanten. Vader was met een ander aspect bezig. 'Ik laat dat schilderij verzekeren', mompelde hij, meer tegen zichzelf. Hij schreef

DAN MAAR DROOG BROOD...

iets op in zijn agenda. 'Straks brandt de boel hier nog af met dat gevaarlijke kacheltje.'

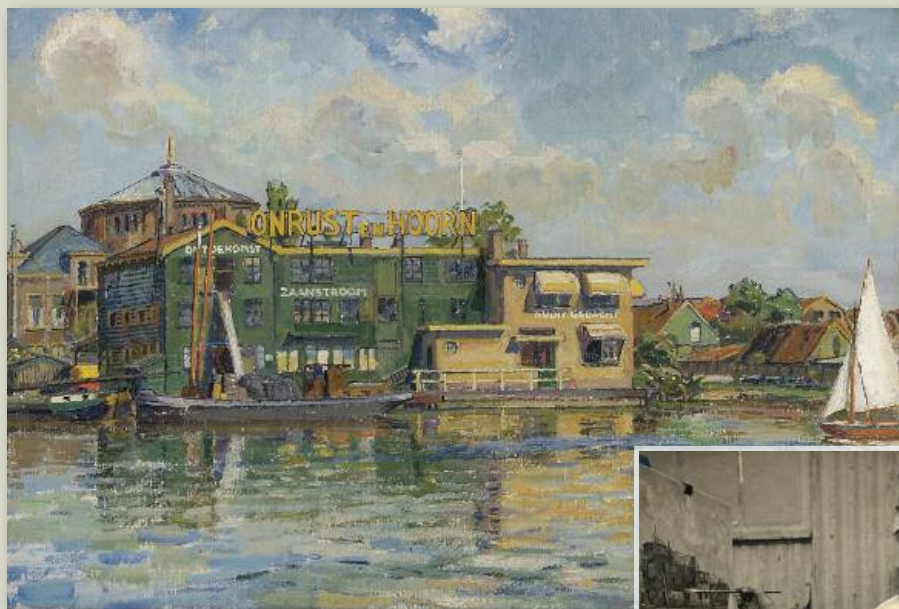
Dat hij beducht was voor ongewenst vuur bewees vader even later opnieuw. Bij de zo luidkeels bestelde thee presenteerde Jansen geen koekje, maar vader een sigaret. Deze zocht daarop naar lucifers omdat onze gastheer, vergeefs kloppend op broek- en vestzakken, die niet kon vinden.

Ik lette goed op wat er nu gebeurde. De lucifer was aangestoken en vaders hand was al dicht bij de sigaret die de kunstschilder in zijn mond hield. Op zijn beurt kwam deze met zijn gezicht iets naar voren, een doodgewoon tafereeltje. De vredessigaret kon worden aangestoken.

Dat had je gedroomd. Dichtbij de enorme baarddos durfde vader niet verder, die in vuur en vlam te zetten was wel het laatste dat hij wilde. Jansen glimlachte, nam dan zelf de lucifer over en stak de sigaret aan. In vriendschap namen we korte tijd later afscheid. 'Ik kan die man toch niet veranderen', verzuchtte vader, 'we moeten er maar het beste van hopen'.

Het kwam allemaal goed. Het vuur kreeg de zolder noch de baard van Jansen in zijn greep. Wél de geest van de kunstenaar die een werkelijk prachtig schilderij precies op tijd gereed had. Natuurlijk was hij bij de aanbieding op het feest aanwezig. 'Mooi hè', zei hij, het enorme doek bekijkend. Dit was zijn schepping en hij wist dat die goed was. Zijn gezicht straalde van vreugde. Hij was terecht gelukkig, een beetje trots en vooral blij.

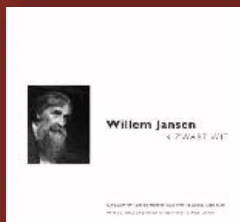
HERINNERINGEN AAN ZAANDAM...

Een ander voorbeeld van een Zaanse industrieel erfgoed schilderij door Willem Jansen is het schilderij van de fabriek Onrust en Hoorn. 90 x 70 cm 1943/1944. (Collectie Zaanse Museum)

DE WILLEM JANSEN STICHTING

Secretariaat en ledenadministratie:

Gré Groenveld– Keijning

J.J.Allanstraat 166, 1551 RP, Westzaan

Email: j.groenveld1@upcmail.nl

Tel.: 075 - 63 51 698

Het boek over “Leven en werk” van Willem en Chris Jansen en het boek “Willem Jansen in zwart wit”, kunt u verkrijgen door overmaking van € 15,- + € 3,- verzendkosten, per stuk, op bank-rekening nr. NL52RABO 03701 51 119, Willem Jansen Stichting, Westzaan.